

FARKAS GÁBOR

Hiányalakzatok

*„Írtam, mit is tehetnék? A költő ír, a macska
miákol és az eb vonít”*

(Radnóti Miklós)

- Régen jártál erre, miért most jössz ide, költő?
- Tudjuk, test a kenyér, de üres lelkünkben a létvágy,
és haragunkban a semmire úgy aggatjuk a mindent,
mint akinek mindegy, van-e megváltás a porondon.
Nincs meg az égre feszített sátor, a vén idomárt is
már elküldték, és a bohóc sem a régi...
- de nézd csak,
cirkusz azért van, bár haloványabb lett mosolyunk már.
- Nézzük a tükröt, mégsem akarjuk látni az arcunk.
Bort, kenyeret, ritkábban cirkuszt is kap a lélek,
ám mindez nem elég: így is keveselljük a létet.
- Ezt értem, de miért jöttél most? – kérdezem újra.
Fáradt disztichonokkal akarsz építeni Mennyet?
- Néha igen. De a versem köd-panoráma a térben...
- Írd a hiányt, költő. Ha a fákat a csend koszorúzza,
akkor légy te a hangja a dermedt hajnali ködnek.

Fák és vihar között

KLÍMASZORONGÁS - VARIÁCIÓK

A hegyoldalban bükk-szürke mélységek,
a lomb és a törzs – ahogy sötétedik –
viszonyulás és távolság. Némelyik
bontja és építi a sötétséget.

Az ösvényen magányát őrző ember
vonszolja a tájba olvadó teret.
Nem sürgetik megalkuvó kényszerek,
léptein ágat bont az erdő. Egy jel

egész teste. Forrásnyi önkívület
benne a mulandóság és az éhség,
ahogy koldusruhát ad rá a mélység,

a tágas lombkoronájú szürkület.
A fák sovány törzsén medárd-zöld mohák
takarják nagypéntek-magányú nyomát.

*

Tanulni kell a mindent –
az élő párát, a földtan szobrait
és a ruhaujnyai lobbanásokat
a fák és a vihar között.
Mert a látvány kontúrján kívül
nincs semmi.

A pulton otthagzott üveg pia
is csak kesernyés transzcendencia.

*

Vaskos fák közt ballag az ősz le a mélybe a hegyről,
hajnala ködfolt, rozsdás színei fájdalom-ódák.
Mázsás gyöngy-lakatokkal zárja a harmat a tájat,
tarka viharfelhő nyújtózik az égen. A dermedt
őszi homályban teste fakó villámokat érlel.